

İsa (a.s.)'ın vefatına dair delilleri bulacağınız bu makalede şu başlıkları inceleyeceğiz:

MAİDE SURESİ 116 ve 117. AYETLERİNİN MANASI NEDİR?

Teveffi Kelimesi ve Arap Dili

Teveffinin Manasıyla İlgili Hodri Meydan

Teveffi Kelimesi ve Resulullah'ın Açıklaması:

İmam Buhari ve Teveffi Kelimesi

NİSA SURESİ 158 ve 159. AYETLERİNİN MANASI NEDİR?

HZ. İSA'NIN ÖLÜMÜ VE RESULULLAH (S.A.V.)

HZ.İSA'NIN ÖLÜMÜ VE ASHAB-I KİRAM

HZ.İSA'NIN ÖLÜMÜ VE PEYGAMBER EFENDİMİZİN (S.A.V.)AİLE EFRADI

MAİDE SURESİ 116 ve 117. AYETLERİNİN MANASI NEDİR?

Maide suresinde şöyle buyurulmaktadır.:

"Allah: Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, "Beni ve anamı, Allah'tan başka iki tanrı bilin" diye sen mi dedin, buyurduğu zaman o, "Haşa! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim sen onu şüphesiz bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin, halbuki ben senin zatında olanı bilmem. Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin.

Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim: Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin, dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine kontrolcü idim. Beni Vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi hakkiyle görensın."

Açıklama: Hıristiyanlar: "Biz İsa ve annesini taparız çünkü o bize bunları emretmişti" derler.

Allah (c.c.) İsa'ya sordu: Ey İsa sen onlara bunları öğrettin mi?" İsa (a.s.) Cevaben, böyle bir suçlamayı kesin bir dille reddedip, kendisi hayattayken böyle bir inanışın ümmeti içinde bulunmadığını söyler. Ve şöyle der: İçlerinde bulunduğum müddetçe onlar üzerine kontrolcü idim." Yani içlerinde iken her peygamberin ümmetini kontrol ettiği gibi ben de ümmetimi kontrol ederdim. Fakat böyle bir inanışla karşılaşmadım. Eğer karşılaşmış olsaydım bu bozuk inanışı düzeltirdim.

Sonra sen beni "teveffi" ettin yani beni vefat ettirdin. Ve bu teveffi ile birlikte ben onlardan ayrıldım. Böylelikle ümmetim benim kontrolümden çıkıp senin kontrolüne geçti. O günden beri üzerlerine kontrolcü yalnızca sensin.

Delil no.1:

Bu ayet-i kerimesinde İsa (a.s.) İki devirden bahsetmektedir; birincisi ümmetinin içinde bulunduğu dönem ki bu “mâ dümtü fihim ” kelimelerinden anlaşılmaktadır. Bundan sonra ikinci dönem başlar yani İsa'nın ümmeti içinde bulunmadığı dönem ki bu “künte enterrakıbe aleyhim ” kelimelerinden anlaşılmaktadır. Peki bu iki dönemi bir birinden ayırdı eden hadise nedir? Ayet-i kerim'e göre birinci dönemi sona erdiren ve ikinci dönemi başlatan hadise “felemmâ teveffeti” şeklinde vuku bulunan hadisedir. Yani İsa'nın ümmetinden ayrılışı teveffi (vefat) ile olmuştur. Peki İsa (a.s.) Kuran-ı Kerim indiğinde ümmeti içinde mevcut mıydı değil miydi? Tabii ki İsa ümmeti içinde değildi. Nitekim o vefat etmiştir. Çünkü Kuran-ı Kerim onun ümmetinden ayrılışı döneminin teveffi ile (vefat ile) başladığını söyler.

Delil no.2.

Bu ayete göre teslis inancı İsa hayattayken yoktu. Nitekim İsa (a.s.) Vefatından önceki döneme kadar böyle bir inanın bulunmadığını söyleyip vefatından sonraki dönemde böyle bir inanış yayıldığı ise ondan habersiz olduğunu söylemektedir.

Peki Kuran-ı Kerim indiğinde, Hıristiyanlar arasında teslis inancı var mıydı yok muydu? Kuran-ı Kerim böyle bir inanın var olduğundan bahseder ve Hıristiyanların bu inanışla küfre düştüğünü beyan eder.

Kısacası Kuran'ın ifadelerine göre, Kuran indiği vakit Hıristiyanlar teslis inancına sahip idiler ve söz konusu ayetin ifadesine göre teslis inancı yayıldığı zaman Hz. İsa (a.s.) Vefat etmişti.

Teveffi Kelimesi ve Arap Dili

Teveffi Kelimesi Tefa'ul Babından olup mastar hükmündedir. Kuran-ı Kerim'de bu kelime yirmi beş yerde kullanılmıştır. İki yerde İsa için ve yirmi üç yerde Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Dahil olmak üzere diğer insanlar için. Tefa'ul babından mastar olan bu kelime, çeşitli zaman çekimleri halinde çeşitli ayetlerde geçmektedir.

Allah özne ve insan nesne olduğu zaman Kuran-ı Kerim'in her yerinde bu kelime sadece ruhun alınması için kullanılmıştır. Hiçbir zaman cismin alınması veya ruh ile cisim her ikisinin birden alınması manasında kullanılmamıştır. Ayrıca bu kelimenin Arapça kullanımında böyle bir mana yoktur. Teveffinin bu şekildeki kullanımının bir tek manası vardır o da, Allah'ın veya meleklerin bir insanın ruhunu almasıdır.

Nitekim bu kelime tefa'ul babından türediği zaman, Allah veya melekler özne ve insan nesne olduğu takdirde bunun ölümden başka manası yoktur. Sadece eğer bir ayette teveffi kelimesiyle birlikte leyl (gece) veya menâm (uyku) kelimeleri geçerse orada ruhun alınması uyku halinde olur. Söz konusu metinde bu iki kelimedenden biri mevcut değilse manası sadece ölümdür.

Tartışma konusu olan iki yer dışında, Kur'an-ı Kerim'in yirmi üç yerinde teveffi kelimesi kullanılmıştır. Kuran-ı Kerim istisnasız bu kelimeyi ruhun alınması için kullanmaktadır. Bir kimse bu kelimenin cismiyle birlikte bir insanın göğe çıkarılması için de kullanılabileceği iddia ediyorsa, ona düşen teveffi kelimesinin bu manada kullanıldığını ispatlamaktır.

Kuran-ı Kerim'in yirmi üç ayetinde tartışma konusu olan teveffi kelimesi kullanılmıştır. Allah c.c. Bu kelimeyi her yerde istisnasız olarak ruhun alınması için kullanmaktadır, tersini söyleyen iddiasını ispatlamak zorundadır.

Teveffi kelimesinin geçtiği yerler şunlardır:

1. Vellezine yüteveffevne minküm: Sizden ölenlerin (teveffi edilenlerin) geride bıraktıkları eşleri.
2. Vellazine yüteveffevne minküm: Sizden ölenlerin (teveffi edilenlerin) geride bıraktıkları eşleri.
3. Teveffenâ meal ebrâr: Bizi iyilerle beraber vefat (teveffi) ettir.
4. Hatta yeteveffahunne-l mevt: O kadınları (teveffi) ölüm alıp götürünceye kadar.
5. İnnellezine teveffahumu-l melâiketü: Melekler canlarını alırken (teveffi ederlerken).
6. Hatta izâ cââ ehadekümü-l mevtü teveffethu rusûlünâ:Nihayet birinize ölüm geldiği zaman elçilerimiz (meleklerimiz) onu canını alırlar (teveffi ettirirler).
7. Hattâ izâ câethüm rûsûlünâ yeteveffevnehüm: Sonra elçilerimiz (melekler) gelip canlarını alırken (onları teveffi ederlerken).
8. Teveffenâ müslimin: Biz itaatkâr iken canımızı al (bizi teveffi ettir).
9. Neteveffeyenneke: Seni öldürürsek (seni teveffi ettirirsek).
10. Neteveffeyenneke: Seni öldürürsek (seni teveffi ettirirsek).
11. Teveffenâ müslimen: Ben itaatkâr iken beni öldür (beni teveffi ettir).
12. Ellezine teveffâhümü-l melâiketü: Meleklerin canlarını aldıkları kimseler (melekler tarafından teveffi ettirilen kimseler).
13. Ellezine teteveffahümü-l melâiketü: Meleklerin canlarını aldıkları kimseler (melekler tarafından teveffi ettirilen kimseler).
14. Sümme yeteveffaküm: Sonra (Allah) sizi vefat ettirecek (sizi teveffi edecek).
15. Minküm men yüteveffa: İçinizde kimi vefat eder (teveffi olur).
16. Kul yeteveffaküm melekümevt: De ki, ölüm meleği canınızı alacak (sizi teveffi ettirecek).
17. Yeteveffel enfüse hîne mevtihâ: Allah birinin ölümü geldiği zaman canını alır (onu teveffi ettirir).
18. Minküm men yüteveffa min kablü: İçinizden (bu aşamalara geçmeden) önce vefat edenler (teveffi olanlar) de vardır.
19. Neteveffeyenneke: (Ey peygamber! Yahut) seni daha önce vefat ettiririz(teveffi ettiririz).
20. İzâ teveffethümü-l melâiketü: Melekler canlarını alırken (teveffi ederlerken)
21. Yeteveffaküm billeyl: Geceleyin sizi öldüren (sizi teveffi eden).
22. İz yeteveffellezîne keferu'l meleâiketü: Melekler kafirlerin canlarını alırken (teveffi ederlerken).
23. Velâkin a'büdü'llahellezî yeteveffâküm: Fakat ben sizi öldürecek olan (sizi teveffi eden) Allah'a kulluk ederim.

Görüldüğü gibi Kur'an-ı Kerim'in her yerinde teveffi kelimesinin bir tek manası "ruhun alınması"dır. Bu kelime çeşitli insanlar için geçtiği gibi Hz. Resulullah(s.a.v.) İçin de geçmiş bulunuyor. Teveffi kelimesi herkes için "ölüm" diye çevriliyorken neden İsa için cismi ve ruhu ile birlikte göğe kaldırıldığı vb. Şeklinde çevriliyor. Bunun delili nedir? Bilindiği gibi bir kelimenin manası ancak muhatabın cinsi değiştiği zaman değişir. Mesela: İnsan sabır eder. Yani başına bir şey geldiği zaman ona karşı direnir. Şimdi Allah'ın bir ismi de "Sabır eden"dir. Halbuki Allah'ın başına hiçbir şey gelmez. Nitekim Allah için sabır kelimesinin manası değişir. Çünkü O

insan değildir. Şimdi peygamberler dahil olmak üzere her insan için teveffi kelimesinin bir tek "ölüm" manasına geldiğini söyleyenler. İsa (a.s.) Söz konusu olunca bütün insanlar arasından sadece onun için "teveffi"nin manasını değiştirirler. Böyle bir uygulama Hıristiyanların İsa hakkındaki tezini destekler ve iddia ettikleri gibi İsa'nın peygamber değil peygamberler üstü bir varlık olduğunu ispatlar.

Teveffinin Manasıyla İlgili Hodri Meydan

Mirza Gulam Ahmed Kadiyani Hazretleri muhaliflerine "teveffi" kelimesinin anlamı hususunda meydan okudu, hodri meydan dedi ve İzale-i Evham isimli kitabında şöyle seslendi: "Allah (C.C.) fail (özne) olup "teveffi" kelimesini insan için kullandığı taktirde, eğer bir kimse bu kelimeyi anlam açısından Kur'an-ı Kerim, Hadis-i Nebeviye, eski veya yeni Arapça şiir, kaside, nazım ve nesrinin herhangi bir yerinde ruhun alınması ve vefat ettirmekten başka herhangi bir anlamda -mesela cismin alınması- kullanıldığını gösterirse, Allah (C.C.) adına yemin ederim ki ben bir parça mülkiyetimi satarak ona bin rupi nakit ödeyeceğim. Ayrıca o kimsenin çok derin, Kur'an ve Hadis bilgini olduğunu kabul edeceğim."

Vadedilen Mesih'in bu ifadesi 1891 senesine aittir. O günden bugüne hiçbir er ortaya çıkıp bunun tersini ispatlayamamıştır.

"İsa'nın nüzulü" hususunda ise Kitab-ül Beriye isimli eserinde şöyle dedi: "Onlara: İsa'nın maddi bedeniyle göğe kaldırıldığına dair deliliniz nedir?" Diye sorulunca ne bir tek ayet, ne de bir tek Hadis gösterebilirler. Hadislerde "nüzul" kelimesi bulunmaktadır. Ama onlar, kendiliklerinden nüzul kelimesine "gök" kelimesini ilave ederler ve böylece halkı kandırırlar. Unutulmamalıdır ki hiçbir merfu müttasil hadiste "gök" kelimesi yoktur. Ayrıca Arapça'da nüzul kelimesi misafir için kullanılır ve misafire nezil denilir....

Müslümanlar bütün İslâm fırkalarının hadis kitaplarını inceleye dursunlar, İsa'nın (a.s.) Bir zaman maddi bedeniyle göğe çıktığını ve sonra başka bir zaman (gökten) yeryüzüne geri döneceğini beyan eden, ister sahih ister vaz'i (uyduruk) olsun bir tek hadis bile bulamayacaklardır. Eğer bir kimse böyle bir hadis gösterirse, ben ona yirmi bin rupi ödül vereceğim. Ayrıca tövbe edip bütün kitaplarımı yakacağım."

Teveffi Kelimesi ve Resulü Allah'ın Açıklaması:

İmam Buhari Kitabı't Tefsir'de, teveffi kelimesinin manasını açıklamak için Resulü Allah'tan aşağıdaki hadis nakletmiştir:

"Kıyamet gününde ümmetimden bir takım adamlar getirilir de onlar tutulup sol tarafa götürülürler. Ben hemen: Ya Rab! Onlar benim arkadaşlarımdır, derim. Bana: Şüphesiz sen, onların senin ardından dinde ne bid'atler çıkardıklarını bilmiyorsun, denilir. Buna cevaben ben de, Allah'ın salih kulunun (Meryem oğlu İsa'nın) dediği gibi söylerim: Ben içlerinde bulunduğum müddetçe üzerlerine kontrolcü idim. Fakat Sen beni vefat ettirip içlerinden alınca, üstlerine görüp gözetici yalnız Sen oldun... Derim.

Görüldüğü gibi Allah huzurunda Hz. Resulü Allah'ın ifadesi kelimesi kelimesi Hz. İsa'nın (a.s.)

İfadesidir. Bu hadis İsa ve Resulullah arasında şu benzerlikler anlatmaktadır.

1. Bir zamanlar Hz. Resulullah ümmetinin içindeydi. Aynen böyle bir zamanlar Hz. İsa da ümmetinin içindeydi.
2. Hz. Resulullah ümmetinin içindeyken hiçbir fitne ve inanç bozukluğu yoktu. Aynen böyle İsa da ümmetinin içindeyken Hıristiyanlarda da hiçbir inanç bozukluğu yoktu.
3. Hz. Resulullah (s.a.v.) Teveffi (vefat) edilince ümmetinden ayrıldı. Aynen böyle İsa da teveffi (vefat) edilince ümmetinden ayrıldı.
4. Hz. Resulullah (s.a.v.) Teveffi (vefat) edildikten sonra, ümmeti içinde bozulmalar başladı. Aynen böyle İsa teveffi (vefat) edildikten sonra Hıristiyanlar arasında bozulmalar başladı.
5. Hz. Resulullah ümmetinden teveffi (vefat) ile ayrıldıktan sonra ümmeti üzerinde onun kontrolcülüğü kıyamete kadar sona erdi. Ümmetini gözetleyen artık sadece Allah oldu. Aynen böyle İsa teveffi (vefat) ile ümmetinden ayrıldıktan sonra Hıristiyanlar üzerinde onun kontrolcülüğü kıyamete kadar sonra erdi. Artık ümmetini gözetleyen yalnızca Allah oldu.

İmam Buhari ve Teveffi Kelimesi

İmam Buhari, kitabı't tefsirde teveffi kelimesinin manasını vefat olarak ibn-i Abbas'tan açıkça yazmıştır. Nitekim o şöyle der: Hz. İbn Abbas diyor ki: "müteveffike" kelimesi "seni öldüreceğim" manasındadır. İmam Buhari bu kadarla da yetinmeyip, şüpheye mahal vermeyecek şekilde teveffi kelimesinin bu ayette ölüm manasına geldiğini beyan etmiştir. Bunu ispatlamak için bu ayeti tefsir ederken yukarıda beyan edilen Resulullah'ın hadisini getirmiştir. Böylelikle o teveffi kelimesinin hangi manaya geldiğini, Hz. Resulullah'ın teveffi kelimesinden ne anladığını, Hz. İsa ve Resulullah'ın teveffi şekillerinin aynı olduğunu, ayrıca İsa'nın vefat meselesinde kendi görüşünü ortaya koymuştur.

NİSA SURESİ 158 ve 159. AYETLERİNİN MANASI NEDİR?

Nisa Suresi'nde (158-159) şöyle buyurulmaktadır.

"Bir de inkârları yüzünden ve Meryem'e büyük bir iftira ettiklerinden ve Biz şüphesiz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük," demelerinden dolayı (böyle bir cezaya çarptırıldılar). Halbuki onu ne öldürdüler nede çarmıha gerip öldürebildiler. Fakat onlara (çarmıhta ölmüşe) benzer göründü. (İsa'nın çarmıhtan sağ olarak indirildiğine dâir) görüş ayrılığına düşenler şüphe içindedirler. Bu hususta hiçbir kesin bilgiye sahip değildirler, ancak zanna uyarlar. Onlar meselenin iç yüzünü hiç anlamamışlardır. Aslında Allah (c.c.) Onun şerefini kendi katına yüceltti. Allah (c.c.) Her şeyden üstündür, hikmet sahibidir."

Kur'an-ı Kerim hikâye kitabı değildir. O geçmişteki bir olayı millete hikâye anlatmak için anlatmaz. Kur'an-ı Kerim'in görevlerinden bir tanesi Yahudi ve Hıristiyanlar arasındaki ihtilafları karara bağlamaktır. Bilindiği gibi Yahudi ve Hıristiyanlar arasında İsa'nın (a.s.) Manevî makamı

konusunda ihtilaf vardır. Yahudiler hiçbir zaman Hıristiyanlarla İsa'nın fiziksel manada nerede olup olmadığı konusunu tartışmış değillerdir. Onlar arasındaki tartışma İsa'nın manen hangi makamda oturup oturmadığı konusu ile ilgilidir. Yahudilere göre İsa (a.s.) Haşa gayr-ı meşru çocuktur. Allah'tan değil şeytandan gelmedir. Gayr-ı meşru olduğu için onun içinde İlâhî ruh değil şeytanî ruh (haşa) vardır. Nitece itibarıyla o doğuştan beri (haşa) lanetlidir.

İkincisi: İddia ettiklerine göre o, çarmıhta öldürülmüştür. Çarmıhta öldürüldüğüne göre o lanetlenmiştir. Ve böylelikle ruhu Allah'a değil, şeytana gitmiştir. Çünkü Tevrat çarmıhta ölenin lanetlenmiş olduğunu beyan etmektedir. Nitekim Tevrat şöyle der: "Asılmış olan adam Allah tarafından lanetlidir." Lanetli ise, Allah'tan uzak ama Şeytana yakın olan kimseye denilir. Yüz binlerce Yahudi bugün dahi hayattadır. Onlardan hiçbirisi "biz İsa'nın fiziksel makam konusunda Hıristiyanlarla ihtilafa düştük" demez. Herkes "Hıristiyanlarla aramızdaki ihtilaf, İsa'nın manevi makam hakkındadır" der.

İşte Kur'an-ı Kerim'in bu iki ayeti bu konuyu hükme bağlamaktadır: Birincisi İsa başlangıcı itibarıyla lanetli olup şeytanın seçtiklerinden midir? Yoksa Allah'ın seçtiklerinden midir? İkincisi İsa'nın sonu nasıl olmuştur? O lanetli olup ruhu şeytan mı gitti? Yoksa Rahman'a mı? Yahudiler İsa'nın başlangıcından bahsederken Hz. Meryem'e iftira attılar. Haşa şeytanî bir iş yapıp hamile kaldığını ve doğan çoğun da Rahmanî değil Şeytanî bir çocuk olduğunu iler sürerler. Buna cevaben Allah şunlar söyledi: O Allah'ın özel kudretiyle, Ruhul Kudüs'ün üflemesi sonucu hamile kalmıştı. Nitekim İsa Şeytandan gelme değil, Allah'tan gelmedir. Nitece itibarıyla o zannettikleri gibi doğuştan itibaren lanetli değildir. Tersine Allah'ın sevdiği ve seçtiği kullarındandır.

Şeytanî ruh taşıdığı ve lanetli olduğunu zannettikleri bu çocuk büyüdüktan sonra, peygamber olma iddiasında bulundu. Hahamlar böyle bir kimsenin peygamber olamayacağı kanaatine vardılar. İsa'yı (a.s.) Yalancı çıkarmak için korkunç bir plan hazırladılar. Planlarına göre İsa (a.s.) Çarmıha gerdirilip orada öldürülecekti. Çarmıhta öldüğü takdirde Tevrat'a göre onun lanetlenmiş olduğu ortaya çıkacaktı. Peygamberlik iddiasında bulunan bu kişinin doğuş itibarıyla lanetli olduğunu zaten herkes biliyordu. Nitekim eğer doğuşu gibi ölümünün de lanetli olduğunu, millet görürse, ona iman etmez. Çünkü doğuşu ve ölümü her ikisi lanetli olan kimsenin peygamber olmadığı ortadadır. Nitekim bir yol bulunup İsa çarmıhta öldürülmeli ve böylelikle ölümünün lanetli olduğunu ve ruhunu şeytana yükseldiğini herkes görmeli. Bu plan gerçekleştiği takdirde hiç kimse lanetlenmiş birisinin peygamberliğine itibar etmeyecek. Nitekim Yahudiler aklındaki gerçekleştirme peşine düştüler ve Hz. İsa'yı çarmıhta asmak için korkunç bir plan hazırladılar. Kendilerince İsa'yı çarmıhta öldürdüler.

İşte Yahudilerin bu inanışına cevabın onlara bu ayette şöyle cevap verdi: Siz onu ne normal yöntemlerle ne de çarmıhta hiçbir şekilde öldüremediniz. Sonuç itibarıyla iddia ettiğiniz gibi İsa ölüm vaktinde lanetlenip ruhu Şeytana gitmedi. Tam tersine o vakti gelince tabi bir ölümle vefat edip ruhu Rabbi'ne gitti.

Soru: O zaman ayette geçen,

"onu katledemediler, çarmıhta da asarak canını alamadılar.... Ama Allah onu kendine yükseltti" kelimelerden İsa'nın Yahudilerden kurtulup göğe çıktı anlaşılıyor mu?.

Cevap: Dünyada milyonlarca insan ne öldürüldü ne de çarmıhta canlarını verdi. Peki onların hepsi göğe mi çıktı. Acaba ölüm sadece katledilmek veya çarmıha asılmakla mı vaki olur? Katil veya çarmıh, ölüm araçlarından ikisidir. Ama her ölen katil veya çarmıha gerilmek suretiyle

canını vermez. Bu ayette Allah'ın anlatmak istediği sadece bu kadardır: Yahudiler İsa'nın canını planladıkları gibi hiçbir şekilde alamadılar. Ama Yahudilerin İsa'yı öldürememesi Allah'ın da vakti gelince onu öldürmedi manasına gelmez.

İsa'nın göğe kaldırılma meselesine gelince: Kur'an-ı Kerim veya hiçbir hadiste İsa'nın göğe kaldırıldığı yazmıyor. Gök kelimesini kendilerinden Kur'an'a ilave ediyorlar. Vadedilen Mesih bu konuda şöyle der: "Onlara: İsa'nın maddi bedeniyle göğe kaldırıldığına dair deliliniz nedir?" Diye sorulunca ne bir tek ayet, ne de bir tek Hadis gösterebilirler. Hadislerde "nüzul" kelimesi bulunmaktadır. Ama onlar, kendiliklerinden nüzul kelimesine "gök" kelimesini ilave ederler ve böylece halkı kandırırlar. Unutulmamalıdır ki hiçbir merfu müttasil hadiste "gök" kelimesi yoktur. Ayrıca Arapça'da nüzul kelimesi misafir için kullanılır ve misafire nezil denilir....

Müslümanlar bütün İslâm fırkalarının hadis kitaplarını inceleye dursunlar, İsa'nın (a.s.) Bir zaman maddi bedeniyle göğe çıktığını ve sonra başka bir zaman (gökten) yeryüzüne geri döneceğini beyan eden, ister sahih ister vaz'i (uyduruk) olsun bir tek hadis bile bulamayacaklardır. Eğer bir kimse böyle bir hadis gösterirse, ben ona yirmi bin rupi ödül vereceğim. Ayrıca tövbe edip bütün kitaplarımı yakacağım."

Soru: O zaman Allah'a ref' (yükselme) kelimesinin manası nedir?

Cevap: Kur'an Kerim peygamberler arasından sadece Hz. İsa'nın ref' edildiğinden bahsetmiyor. Kuran-ı Kerim'e göre birçok peygamber ref' edilmiştir. Nitekim Allah (c.c.) Şöyle buyurmaktadır: Allah peygamberlerin bazılarıyla konuştu ve bazıları yükseltmiştir.

Peki yükseltilen peygamberler fiziksel mana da mı yükselmiş yoksa dereceler bakımından mı yükselmiştir. Her konuyu açıklık getiren Allah'ın kitabı bu konuya da açıklık getirip şöyle der: "Refea badahum "Allah peygamberlerin bazısını yükseltti. Peki bu yükselme nasıl oldu? Fiziksel olarak mı yoksa derecelerın yükselme şeklinde mi? Ayetin hemen sonraki kelime buna cevap vermektedir: "dereçât" yani yükselen peygamberlerin hepsi dereceler açısından yükseldiler. Allah hiçbir yerde "diğer peygamberler derece olarak yükselirken sadece İsa bedenlen yükselmiştir" diye bir açıklamada bulunmadı.

Allah c.c. Kur'an Kerim'de açık ve net ifadelerle yükseltilen insanların hepsinin sadece dereceler açısından yükseldiğini söylemektedir. Nitekim O şöyle buyurmaktadır:

"nerfau derecatin men neşâu" yani biz kimi yükseltirsek dereceler bakımından yükseltiriz.

"Nerfau derecatin men neşâu" Biz kimi yükseltirsek dereceler bakımından yükseltiriz.

Allah (c.c.) Kitabında bu konu ile ilgi bir sıfatından bahseder ve Kendini "refiud'derecat" dereceler bakımından yükselten diye tanıtır. Hiçbir yerde Kendini "refiu'l Ebdan" bedenleri yükselten diye tanıtmıyor.

"Refea badaküm fevka bad " Kiminizi kiminizden dereceler bakımından üstün kılan o'dur.

"Refa'nâ badahum fevka badin dereçât " Kimini ötekine derece bakımından üstün kıldık.

"Yerfeillahullazine âmenu minkum vellezine utulilme dereçât": Allah sizden inananları ve kendilerine ilim verilenleri dereceler bakımından yükseltsin.

"Lev şî'nâ lerafe'nâhu bihâ velâkinnehu ahlade ilel ard " Dileseydik elbette biz onu bu ayetlerle yükseltirdik. Ama o yere saplandı ve hevesinin peşine düştür.

Bu ayette bahsedilen kişinin Bel'am b. Baura olduğu söylenir. Şimdi hiç kimse: "Allah Bel'am b.Baura'yı fiziksel manada yükseltmek istiyordu. Ama o fiziksel manada yere saplandı" demez. Halbuki bu ayetteki kelimeler böyle bir manaya ihtimal vermektedir. Çünkü yükseltmek isteğin karşısında yere saplandı denmiştir. Böyle bir ihtimale rağmen herkes Allah onu dereceler

bakımından yükseltmek istiyordu. Fakat o yere saplandı yani nefsanî istek ve arzuların peşine koştu.

Peki yükselme nedir? Hz. Resulü Allah (s.a.v.) Bu konu ile ilgili şöyle buyurdu: "İzâ tevazaal abdu refehullahu ilessemais sabieti ": Kul tevazu sahibi olunca Allah onu yedinci göğe yükseltir.

"Mâ tevâzea ahadün lillahi illâ refeahullahu" : "Allah için tevazu sahibi olan herkesi Allah yükseltir.

Bu ümmet içinde hiç kimsenin göğe kaldırılmadığını biliyoruz. Peki onlardan hiçbirisinde tevazu yok muydu? İmam Rabbanî semaya kimin kaldırılıp kaldırılmayacağını şu kelimelerle ifade eder: "Mümin bir kul namazını kıldığı zaman, rükuunu ve secdelerini de güzel eda ederse, onun namazında bir güzellik ve nur olur. Melekler onu semaya çıkarırlar. O namaz dahi, namaz kılan için dua eder..... Şayet o kimse, namazı güzel kılmaz ise, o namaz zulmetli olur. Melekler dahi onu istemezler, semaya da çıkarmazlar. "

Yukarıdaki ifadelerden anlaşıldığı gibi bir ibarede bir kimsenin göğe kaldırıldığından bahsedilse dahi onun manası bedenî yükselmesi değildir. Böyle kimse manen yükselir. İsa'ya gelince onunla ilgili hiçbir yerde göğe kaldırıldığı diye bir ifade geçmiyor. Gök kelimesi insanlar Kuran'ın ifadesine kendiliğinden ekliyorlar. Bir mümin düşen insanların eklediğine tabi olmayıp Kuran'ın ifadelerine tabi olmaktır.

HZ. İSA'NIN ÖLÜMÜ VE RESULULLAH (S.A.V.)

Her Müslüman Allah'tan (C.C.) sonra yalnız Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'i (S.A.V.) sever. O, bütün peygamberlerin, bütün velinimetlerin en büyüğüdür. Başka hiçbir peygamber, başka hiçbir insan, Peygamber Efendimizin (S.A.V.) bize yaptığı iyiliklerin en küçüğünü bile yapmamıştır. Ona gösterdiğimiz hürmeti kimseye gösteremeyiz. İsa (A.S.) gökte berhayat olduğu halde, Peygamber Efendimizin (S.A.V.) toprak altında gömülü olduğunu düşünmek, bizim için imkânsızdır. Biz böyle bir düşünceye sahip olamayız. Manevî mertebe bakımından, Peygamber Efendimizin (S.A.V.) İsa'dan çok daha yüksek olduğuna inanıyoruz. Nasıl oluyor da Allah (C.C.), İsa'yı (A.S.) hayatın karşı en küçük bir tehlike belirmesi üzerine, arşa yükseltiyor da, Peygamber Efendimiz (S.A.V.), düşmanları tarafından oradan oraya kovalanırken Allah onu, yıldızlara kadar olsun yükseltmiyor? Peygamber Efendimiz (S.A.V.) ölmüş ve gömülmüş iken, İsa'nın (A.S.) berhayat ve gökte olduğu fikrine tahammül edemeyiz. Hıristiyanlar karşısında kendimizi aşağılanmış hissederiz. Fakat, Allah'a çok şükür, vaziyet böyle değildir. Gerçekten, Allah Peygamberimize böyle bir muamele yapamazdı ve yapmadı da. Allah bütün hakimlerin en adaletlisidir. Allah'ın bizzat Kendisi, Peygamber Efendimiz'e "Bütün insanların Efendisi" adını vermiştir. Allah, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) bu adı verdikten sonra, İsa'ya ondan daha fazla ihtimam ve ilgi gösteremezdi. Allah (C.C.) Efendimizin (S.A.V.) hatırı için, onu küçük düşürmek isteyenlerin dünyasını, altüst etti. Onu küçük düşürmeyi kim tasarladıysa, küçük düşen kendisi oldu. Allah (C.C.) Peygamber Efendimizi (S.A.V.) itibardan düşürüp de, onun düşmanlarına bu suretle sevinme fırsatı verebilir mi? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) toprakta gömülü olup da, İsa'nın gökte berhayat bulunduğu fikri karşısında, benim tüylerim ürperiyor. Ben bu fikri hayret verici ve can sıkıcı bulur ve: "Hayır, Allah böyle bir şey yapamaz" derim. Allah (C.C.), Hazreti Muhammed'i (S.A.V.) başkalarından daha fazla sever. Onun ölüp toprağa düşmesine ve İsa'nın göğe çıkmasına Allah (C.C.) müsaade edemezdi. Berhayat kalıp göğe çıkmaya layık bir insan varsa, o da Peygamber Efendimiz (S.A.V.) idi. Eğer O, bütün insanlar gibi ölmüşse, başka peygamberler de aynı şekilde ölmüşlerdir. Efendimizin (S.A.V.) Allah'ın

indindeki yüksek merteye ve mevkiini bildiğimiz halde, Allah'ın ona İsa'dan daha aşağı bir muamele yapabileceğini bir an için bile olsa nasıl düşünebiliriz? Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hicret esnasında Ebu Bekir'in (R.A.) omuzlarına binmeye mecbur kalarak Sevr mağarasına iltica ettiği zaman, Allah onu kurtarmak için meleklerini göndermediği halde, Yahudiler İsa (A.S.) ile çatışmaya başlayınca Allah'ın (C.C.), onu caniyane Yahudi entrikalarından kurtarmak için, göğün dördüncü katına kaldırdığını düşünemeyiz. Uhud Gazvesinde (savaşında) düşman, Peygamber Efendimiz'e hücum ettiği vakit onun etrafında pek az dostu kalmıştı. Allah bu esnada bir melek göndermediği gibi, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) benzer bir hayal de yaratmadı ve düşmanı Peygamber Efendimiz (S.A.V.) yerine bu hayale saldırtıp Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) dişleri yerine hayalin dişlerini kırdırılmadı. Allah düşmanın Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) saldırmasına müsaade etti ve Peygamber Efendimiz (S.A.V.) ölü gibi yere düştüğü vakit düşmanlar Peygamber Efendimizi öldürdüklerini (haşa) sevinç naraları atarak ilan ettiler. Ama, İsa (A.S.) meselesinde, Allah en küçük bir ağrı veya sıkıntının bile onu rahatsız etmesine müsaade etmemiş. Yahudiler İsa'yı yakalamayı kararlaştırınca, Allah onu göğe kaldırmış ve onun yerine düşmanlarından birini yakalayıp İsa kılığına sokmuş ve İsa'nın bu düşmanını İsa yerine çarmıha gerdirtmiş!

Bazı insanların neler yapabileceğine şaşmamak mümkün değil. Bir taraftan Peygamber Efendimizi (S.A.V.) çok sevdiklerini iddia ederler; diğer taraftan onu itibardan düşürüp rezil ederler. Bununla da yetinmeyerek daha ileri giderler ve başka birini Peygamber Efendimizden (S.A.V.) daha üstün mertebeye yükselten inançları benimsemeyenlere karşı küfür fetvaları çıkarırlar. Acaba küfürden kastettikleri nedir? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) rütbece başkalarından üstün olduğunu düşünmek, hakıyla ona ait olan yüksek manevi rütbe ve mertebeyi ona isnat etmek, bunlar küfür müdür? Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) en yüksek sevgi ve saygı gösterenler kâfir midir? Eğer küfür bu ise, Allah şahidimiz olsun ki, bu küfrü bize kâfir diyenlerin imanından kat kat daha kıymetli sayarız.

Hepimiz bir gün öleceğiz, Allah'ın huzuruna çıkacağız ve amellerimizin hesabını vereceğiz. İnsanlardan niçin korkumuz olsun? Onlardan bize ne zarar gelebilir? Biz yalnız Allah'tan korkarız ve yalnız O'nu severiz. O'ndan sonra en çok Peygamber Efendimizi (S.A.V.) sever ve ona saygı gösteririz. Peygamber Efendimiz için bu dünyanın izzet ve ikbalini, menfaatlerini ve nimetlerini feda etmemiz gerekirse, buna seve seve katlanırlar. Fakat Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) karşı hürmetsizlik ve riayetsizliğe tahammül edemeyiz. Onun ne kadar kutsal olduğunu, ne derece manevi ilim ve merteye sahibi olduğunu, ve Allah ile ne kadar yakın teması bulunduğunu bildiğimiz için, Allah'ın (C.C.) başka bir insanı veya peygamberi ondan daha fazla sevdiğini bir an için bile düşünemeyiz. Böyle bir düşünceye kapılsak, başkalarından daha ziyade cezaya müstahak oluruz. Peygamber Efendimizi inkâr edenlerin, ona meydan okuduklarını ve göğe çıkmak mucizesini gösterip gösteremeyeceğini ona sorduklarını da çok iyi biliyoruz. Bu inkârcılar şöyle demişlerdi

"Sen göğe çıkmadıkça sana inanmayacağız ve gökten bize okuyacağımız bir kitap indirmedikçe göğe çıktığına da inanmayacağız." İsra Suresi; a.94

Bu meydan okumaya karşı Peygamber Efendimiz'e, kendisini inkâr edenlerin istediği mucizeyi

göstermesi için, Allah tarafından müsaade verilmedi. Bunun yerine, Allah (C.C.) Habibine şunları söyledi: "Bütün zaaf ve kusurlardan münezze olan yalnız Rabbimdir. Bana gelince ben sadece bir insanım." Bununla beraber, ulemanın öğrettiğine göre, İsa (A.S.) düşmanlarının aynı şekilde bir meydan okumasıyla karşılaşınca Allah tarafından göğe çıkartıldığı söylenirken, Peygamberimiz düşmanlarının meydan okumalarında göğe çıkmanın insanlık ile bağdaşamayacağını bildiriyor. Ama, İsa'ya (A.S.) aynı şey ile karşılaştığı vakit, o hiçbir tereddütle karşılaşmaksızın göğe çıkarılıyor. Eğer bu doğru ise, bu düşünce İsa'nın (A.S.) Allah olduğu (haşa) neticesi çıkmaz mı? Böyle saçma bir düşünceden Allah'a sığınırız. Böylece o'nun Allah (c.c.) Tarafından daha fazla sevildiğini manevi rütbece bizim Peygamberimizden üstün olduğunu ve Allah (C.C.) tarafından da en yüksek olduğunu göstermez mi? Fakat, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) göğe çıkmayıp, normal bir insan gibi vefat ettiğini biliyoruz ve bu durum güneş kadar ayandır. Bunu bildikten sonra, Peygamber Efendimi çıkıp normal şekilde öldüğü ve bu dünyada toprağa gömüldüğü halde, İsa'nın (A.S.) göğe hayatta kaldığını nasıl düşünebiliriz?

Peygamber Efendimiz (S.A.V.): "Eğer Musa (A.S.) ve İsa (A.S.) hayatta olsalardı, bana inanmaları ve tabi olmaları gerekirdi" dememiş miydi? Eğer Hz. İsa(A.S.) hayatta ise, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) bu iddiasını (haşa) yalan saymak lazımdır. Peygamber Efendimizin kullandığı eğer kelimesi ile ikisinin de hayatta olduğu manidar ve açıktır. O "Eğer Musa ve İsa hayatta olsalardı" demişti. Yani Ne Musa (A.S.) hayattadır ne de İsa (A.S.). Bu, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)konu ile ilgili olan önemli bir açıklamasıdır. Bu beyanı işittikten sonra, İsa (A.S.)'ın hayatta olduğunu düşünemez. Zira, eğer hayatta ise, Peygamber Efendimizin (S.A.V.)bu beyanı ve konu hakkındaki bilgisi (haşa) yetersiz demek değil midir? Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.)göre İsa ölmüş değil mi?

Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)başka bir önemli beyanı daha var. Son hastalığı esnasında, o, kızı Fatma'ya (R.A.) şöyle demişti:

"Cebrail her ser bir defa tilavet ederdi (okurdu). Bu sene iki defa tilavet etti. Keza, her peygamberin yaşı sefelinin yarısı kadar yaşar diye bana haber verdi ve Meryem oğlu İsa'nın yüz yirmi yıl yaşadığı söyledi. Bundan dolayı, aşağı yukarı altmış yıl yaşayabileceğimi zannediyorum."(Mevahib-üd Dünya, Kastalani; c.1 s.42)

Bu beyan vahiy dayanan bir beyandır. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) İsa'nın (A.S.) yüz yirmi yıl yaşadığını ve bunu vahiy meleği Cebrail'den aldıklarını bildirir.

Beyanın mühim olan yanı Hz. İsa (A.S.)'ın 120 yaşında ölmüş bulunduğuudur. Yeni Ahdin (İncil) kayıtlarına göre, çarmıha gerilme vak'ası vuku bulduğu zaman 32 veya 33 yaşındaydı. Hz. İsa (A.S.) gerçekten göğe çıkmış ise, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)zamanındaki yaşı 120 değil 600 civarında bulunuyordu. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) Cebrail'den aldığı bilgi doğru ise, onun en az 300 yıl yaşaması gerekirdi. Fakat sadece altmış üç yıl yaşadı. Mamafih, Cebrail'e göre, Hz. İsa (A.S.) 120 yıl yaşadı. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)bu önemli ifadesi ispat ediyor ki, Hz. İsa'nın (A.S.) hayatta olduğunu düşünmek Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) öğrettiğine ve Allah (C.C.) tarafından ona vahyedilene aykırıdır. Buna binaen, Hz. İsa'nın (A.S.) hayatta olduğuna inanmamız için bizi nasıl ikna edebilirler? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) bize bu kadar açıkça öğrettiği bir şeyi nasıl inkâr edebiliriz?

HZ. İSA'NIN ÖLÜMÜ VE ASHAB-I KİRAM

Hz. İsa'nın (A.S.) ölümü hususundaki gerçek 1300 yıldır İslâmiyet'in bütün âlimlerine ve

üstadlarına saklı kaldı da yalnız siz mi bunun farkına vardınız? Diyerek alay edenler var. Bununla, ilk Müslümanların bizim bu konuda ileri sürdüğümüz görüşü paylaşmadığı ima edilmektedir. Ancak, bu alaylı konuşanlar, İslâmiyet'in ilk müfessirlerinin ashab-ı kiram olduğunu unutuyorlar. Peygamberimizin ashabı ilk defa İslâmiyet'in inançlarını ve adetlerini başkalarına açıklayıp tefsir ettiler. Bu başkaları da ondan sonra İslâmiyet'in öğreticileri oldular ve dünyanın çeşitli yerlerine yayıldılar. Nitekim ashab-ı kiram da bugün bizim İsa (A.S.) hakkında düşündüğümüzü öğretmişlerdi. Zaten başka türlü bir şey de öğretemezlerdi. Peygamber Efendimizi (S.A.V.)küçültücü bir akide öğretmelerine imkân yoktu. Ashab-ı kiram yalnız bizimle hemfikir olmakla kalmamış, elbirliği (icma) ile kararlaştırdıkları ilk resmi beyanla Hz. İsa'nın (A.S.) ölümünün doğruluğunu tasdik etmişlerdi. Ashab-ı kiramın ilk icmasıyla İsa'nın ölümü üzerine mühür basılmıştır. Zira, hadis ve tarih kitaplarından Peygamber Efendimiz (S.A.V.)öldüğü zaman ashabın kederden şaşkına döndüklerini okuyoruz. Harekete mecalleri kalmamıştı. Ağızlarından tek kelime çıkmıyordu. Bazıları o derece üzüntüye kapılmışlardı ki, ayrılık ızdırabına dayanamayarak birkaç gün sonra onlar da fani âleme veda etmişlerdi. Bütün sahabeler içinde en çok elem ve üzüntü duyan Hz. Ömer, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)öldüğünü kabullenemedi. Kılıcını kınından çıkararak, kim Peygamber öldü derse boynunu vuracağını ilan etti. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)tıpkı Allah'tan (C.C.) gelen çağrı üzerine ortadan kaybolan Hz. Musa(A.S.) gibi, aralarından geçici bir müddet için ayrıldığını söylemeye başladı. Hz. Musa(A.S.) ümmetine kırk gün sonra dönmüştü. Peygamber Efendimiz (S.A.V.)de aynı şekilde geri gelecekti ve geri gelince kendi hakkında yakışıksız söz söyleyenleri ve münafıkları öldürecek veya çarmıha gerdirecekti. Hz. Ömer(R.A.) ciddi ve kararlı idi. Sahabelerden hiçbiri onun söylediğini reddetmeye veya ona karşı gelmeye cesaret edemedi. Hatta bazıları Hz. Ömer'in ifadesinin doğruluğuna kanaat getirmişler ve Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)ölmediğini düşünmeye başlamışlardı. Böylece, onların kederi sevince dönmüştü. Bu sevincin belirtileri onların yüzlerinde görülüyordu. Kederden boynu bükülmüş olanların başları tekrar dimdik oldu. Çok aşırı elem ve ızdıraba kapılmayan ve istikbali görebilen bir takım sahabeler de Hz. Ebu Bekir'i (R.A.) çağırarak için içlerinden birini ona göndermişlerdi. Peygamber Efendimiz (S.A.V.)öldüğü vakit Hz.Ebu Bekir (R.A.) Medine'de bulunmuyordu. Çünkü hastalığı iyileşmiş gibi görüldüğünden, Hz.Ebu Bekir'in (R.A.) gitmesine müsaade etmişti. Hz.Ebu Bekir'e yollanan sahabe şehirden çıkıp yola koyulduktan biraz sonra Hz.Ebu Bekir'in (R.A.) gelmekte olduğunu gördü. Hz.Ebu Bekir'e yaklaşıncaya, bu sahabe kendini tutamadı. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Söz söylemeye lüzum yoktu. Hz.Ebu Bekir (R.A.) ne olduğunu anladı ve sahabeye "Peygamber Efendimiz (S.A.V.)öldü mü?" Diye sordu. Sahabe verdiği cevapta, kederli haberi onaylamakla kalmayıp aynı zamanda Hz. Ömer'in (R.A.) "Kim Peygamber öldü derse boynunu vururum" dediğini de Hz.Ebu Bekir'e anlattı. Hz.Ebu Bekir(R.A.) bunu işittiğinde, hemen Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)mübarek naşının yattığı yere koştu. Üzerinden abasını kaldırıncaya ölmüş olduğunu hemen anladı. Sevgili dostu ve önderinden ayrılmanın acısıyla gözleri nemlendi. Eğilip Peygamber Efendimizi (S.A.V.)alından öptü ve: "Vallahi, sen birden fazla ölüm görmeyeceksin. Senin ölümünle insanlığın uğradığı kayıp, öteki peygamberlerin ölümü ile uğradığı kayıptan daha fazladır. Senin methedilmeye ihtiyacın yok ve matem, ayrılığın ızdırabını dindiremez. Senin ölümünün önüne geçmek elimizde olsa, bunu hayatlarımız pahasına yapardık" dedi. Hazret-i Ebu Bekir(R.A.) bunları söyledikten sonra Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)yüzünü örttü, ondan sonra Hz. Ömer'in (R.A.) sahabelere nutuk irad etmekte olduğu yere gitti. Tabii, Hz. Ömer (R.A.) onlara Peygamberin ölmediğini ve sadece geçici bir müddet için ortadan kaybolduğunu söylüyordu. Hz.Ebu Bekir (R.A.), Hz. Ömer'den bir an için sözünü kesmesini ve

toplananlara hitap etmesine imkân vermesini istedi. Hz. Ömer (R.A.) sözünü kesmeyip konuşmaya devam etti. Hazret-i Ebu Bekir (R.A.) sahabelerden bazısına doğru, döndü ve onlara Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)gerçekten öldüğünü söylemeye başladı. Öteki sahabeler de Hz.Ebu Bekir'e (R.A.) doğru döndüler ve onu dinlemeye koyuldular. Hz. Ömer (R.A.) da dinlemeye mecbur oldu. Hz.Ebu Bekir(R.A.), Kuran-ı Kerim'den şu ayetleri okudu: "Muhammed (S.A.V.) bir peygamberden başka bir şey değildir. Ondan önce gelen bütün peygamberler ölmüştür. Eğer o da ölürse veya öldürülürse, sizler geri mi döneceksiniz?" "Sen (Ey Muhammed) muhakkak öleceksin ve onlar (kâfirler) da muhakkak ölecekler." Bu ayetleri okuduktan sonra sözüne devam ederek şöyle dedi: "Ey insanlar! İçinizden kim Muhammed'e (S.A.V.)tapıyorsa bilsin ki Muhammed (s.a.v.) Öldü ve içinizden kim Allah'a(C.C.) tapıyorsa bilsin ki Allah yaşıyor ve ölümsüzdür." (Zümer Suresi; a.31, Al-i İmran Suresi; a.145)
Buhari; c.2 Manikib-i Ebu Bekir Faslı 16

Hz.Ebu Bekir Kuran'ın ayetlerini okuyup açıklayınca ashab-ı kiram olayın mahiyetini anladı. Peygamber Efendimiz (S.A.V.)gerçekten ölmüştü. Ağlamaya başladılar. Rivayete göre, Hz. Ömer, Hz.Ebu Bekir'in okuduğu ayetlerin manasını birdenbire kavradığı vakit bu ayetler ona sanki o gün, o anda, nazil olmuş gibi geldi. Bacakları artık gövdesini taşıyamaz oldu, sendeledi ve şiddetli bir keder nöbeti içinde yere yıkıldı.

Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)ölümü üzerine sahabeler arasında neler geçtiğini anlatan bu rivayet üç önemli şeyi ispat ediyor:

(1) Peygamber Efendimiz (S.A.V.)öldükten sonra sahabelerin elbirliğiyle verdikleri ilk karar Peygamber Efendimiz (S.A.V.)'den önce gelen bütün peygamberlerin öldüğü yolundaydı. Bunun istisnası yoktu. Bu mühim hadisenin cereyanı sırasında hazır bulunan sahabeler daha evvelki peygamberlerden bazısının ölmediğini düşünmüş olsalardı, ortaya çıkıp bu istisnalardan bahsedeceklerdi. Hiç olmazsa Hz. İsa'nın (A.S.) 600 seneden beri gökte hayatta olduğunu ileri sürüp yukarıdaki ayet-i kerimeye dayanarak Hz.Ebu Bekir'in (R.A.) çıkardığı neticenin yanlış olduğunu beyan edeceklerdi.

(2) Sahabelerin daha önce gelen peygamberlerin ölümüne iman etmeleri şahsi görüşlerinin neticesi değildi. Onların bu görüşü Kuran-ı Kerim'e dayanmaktaydı. Eğer sahabelerin bu inancı Kuran-ı Kerim'e dayanmayıp, sadece şahsi görüşten ibaret olsaydı o zaman Hz.Ebu Bekir (R.A.) sözü geçen ayeti okuduğu vakit, ashabın: "Evet bütün peygamberlerin vefat ettiği doğrudur. Ama okuduğun ayetten çıkardığı netice yanlıştır. Çünkü bu ayetten bütün peygamberlerin vefat ettiği ispat edilemez" demeleri gerekirdi. Dolayısıyla Hz.Ebu Bekir'in (R.A.) "Ked Helet Min Keblehırrüsül" ayet-i Kerimesin'den geçmişte gelen bütün peygamberlerin istisnasız vefat ettiği neticesini çıkarması ve bütün ashabın bunu kabul etmekte kalmayıp, onun çıkardığı bu neticeden bir haz ve sevinç duymaları, sokak ve caddelerde dolaşırken bu ayeti dillerinden hiç düşürmemeleri, bu ayetten çıkarılan neticede bütün

ashabın müttelik olduğunu göstermektedir.

(3) Ashab-ı kiram (R.A.) başka peygamberlerin öldüğüne ister inanmış ister inanmamış olsun, Hz. İsa'nın (A.S.) gökte berhayat bulunduğuna hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bütün sahih hadis ve itibarlı rivayetlerden bu mesele besbellidir ki Hz. Ömer (R.A.) bile heyecanın en şiddetli anında Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) öldüğünü söyleyecek olanları ölümle tehdit ederken, sadece ümmeti arasından kırk gün kaybolan Hz. Musa (A.S.) ile benzerlikten bahsetmiş fakat Hz. İsa'nın gökte berhayat olduğundan hiç söz etmemişti. Sahabeler Hz. İsa'nın (R.A.) gökte olduğu inancını taşıyalardı, Hz. Ömer (R.A.) veyahut onun gibi düşünen sahabeler düşündüklerinin doğruluğunu ispatlamak için Hz. İsa'nın (r.a) gökte berhayat olduğu inancını ileri sürmeyecekler miydi? Düşüncelerinin doğruluğunu ispatlamak için yalnızca Hz. Musa (A.S.) ile olan benzerlikten bahsedip Hz. İsa'dan (R.A.) hiç söz etmemeleri, onların bu konuda en ufak bir fikre bile sahip olmadığını açıkça göstermektedir.

HZ.İSA'NIN ÖLÜMÜ VE PEYGAMBER EFENDİMİZİN (S.A.V.)AİLE EFRADI

Hazreti İsa'nın (A.S.) ölümü hakkında sahabelerden başka Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) aile efradı da fikir birliğine varmışlardı. Nitekim Hz. Ali'nin (R.A.) ölümü ile ilgili hadiseleri anlatırken, İmam Hasan'ın (R.A.) şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Bugün ölen adam (Hz. Ali) birçok bakımlardan eşsizdi. Selefleri veya halefleri arasında kendine benzeyen yoktu. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) onu gazaya (savaşa) gönderdiği zaman, kendisine yardım etmek üzere Cebrail sağında Mikail solunda dururdu. O, gazadan yalnız muzaffer olarak dönerdi. Yedi yüz dirhemden başka miras bırakmadı. Bunu bir kölenin hürriyetini satın almak için biriktirmişti. O Ramazan'ın 27'nci gecesinde öldü. Hz. İsa'nın (A.S.) ruhu da aynı gece (göğe) çıkarılmıştı." Tabakat İbn-i Saad, c. 3

Haz. İmam Hasan'ın (R.A.) bu sözünden anlaşılıyor ki, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) aile efradına göre de Hz. İsa (A.S.) normal şekilde ölmüştü. Buna inanmasalardı, İmam Hasan (R.A.), Hz. İsa'nın (R.A.) ruhunun göğe çıktığı gece Hazreti Ali'nin ölmüş olduğunu söylemezdi. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) sahabeleri ve aile efradından başka, onlardan sonra gelen din bilginlerinin de Hz. İsa'nın (R.A.) öldüğüne şahadet ettiği düşünülebilir. Çünkü bu din bilginleri Kuran-ı Kerim'e, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) sözlerine ve onun sahabeleri ve aile efradı tarafından benimsemiş fikirlere içtenlikle bağlı idiler. Anlaşılan onlar Hz. İsa'nın (R.A.) ölümü meselesini pek önemli saymadıkları için buna dair resmi bir beyanda bulunmadılar ve bu konudaki görüşleri de kayıtlara geçirilip muhafaza edilmedi. O devirdeki din bilginlerinin zapt ve kaydedilmiş fikirlerine gelince, Hz. İsa'nın (A.S.) öldüğüne inandıkları kesinlikle anlaşılmaktadır. Nitekim Mecma-el Bahar'da Hazreti İmam Malik (r.a): "Hz. İsa (A.S.) vefat etmiştir" dedi. Kısacası, Kuran-ı Kerim, Hadis-i Şerif, sahabeler ve Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) aile efradı

arasındaki fikir birliği ve İslâm ulemasının görüşleri Hz. İsa'nın (A.S.) öldüğü inancını desteklemektedir. Hepsi de Hz. İsa'nın (A.S.) bütün diğer peygamberler gibi öldüğünü gösteriyorlar. Bu nedenle, Hz. İsa'ya (A.S.) ölüm isnad etmek suretiyle onun şerefini küçülttüğümüzü ve böylece Kuran-ı Kerim ile Hadis-i Şerifi inkâr ettiğimizi söylemek doğru değildir. Biz bu inancımızla Hz. İsa'ya (A.S.) saygısızlık etmeyip tevhid akidesine sarılıp ona sahip çıkmakta ve Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) yüceliğini ispatlamaktayız. Ayrıca biz böylece Hz. İsa'ya (A.S.) da hizmet etmekteyiz. Çünkü Hz. İsa (A.S.) da tevhid akidesine aykırı düşüp şirke yol açan ve Peygamberlerin Peygamberinin manevi rütbesini alçaltan bir makamın kendisine isnad edilmesini benimsemezdi.

Şimdi, sevgili okuyucu, biz mi haklıyız yoksa bizi suçlayanlar mı? Onlar bir insanı Allah ile eşit tutmakta, Müslüman oldukları halde bu akideyle İslâmiyet'in düşmanlarını desteklemekte, İslâmiyet'i zayıflatmakta, ve Peygamber Efendimizi (S.A.V.) küçük düşüren bir inanca sahip çıkmaktadırlar.